

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στό ένενήντα τέσσερα καί χίλια όκτακόσσια
 νάνα καλά ό Δόρδος μας νά φάμε κι' άλλα τόσα

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
 κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τόν όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΑΜΝΟΙ την έσοδα
 κι' έναν έγω έτυνάδα
 Σπυριδιόπουλό δέ Ζάραμα
 και' έναν Άδωνι την πόλιν
 και' εις την Ήλιδα την
 Πυθαγόρα γιά κάθε χρόνο

γιά τό ένα έτος μέρη
 Κι' ένα φύλλο άρ κρατή
 κι' έσπος τον καρφ άν έδα
 Γράμματα και συνδρομα
 Γιά τή σόρα και τή μάρα

— μόνον μια φορά τό βγαίνιν.
 — κι' έσπος μου καταβαίναι.
 — πιστά λατρά άν έσπρα.
 — και εις τόν άλλοστον.
 — άγιος νόμος κι' έννοστην.
 — έναυ φάγμα είναι μένο.

— ένα φάγμα και' έσοό χρο.
 — ένας συνδρομητής.
 — άδ τον πάμ μαύρο-φίλι.
 — άσ' εύδαίσι προς έλι.
 — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Δευτέρα, Όκτωβρίου κι' εικοστή
 κι' άξιεις Βασιλέας σεβάστη.

Πούθνος τετρακόδα κι' οδοφύνητα τρία,
 θάνατος του Τσάρου, θλίψις και πικρία.

Ένα δάκρυ μας πικρόν
 εις του Τσάρου τόν νεκρόν.

Κλαίει Παλλάτι λαμπρό και έξοικονο καλύβι,
 τρίζει καθίνας θρόνος,
 και τόν λαό της Μοσκόβιας βαρβαίνε σαν μολύβι
 μέσα μαύρης λύσης πόνος.

Μία σ'τόν βόγγο τόν βαρύ της τελευταίας ώρας
 γροικείται βόγγος πιο βαρύς Ειρήνης μαυροφόρας,
 κι' ό Δράκος που Έαρμάτωτος έμογγρίζει κοντά του
 διαχθαίνει μ' άστραπόβροντα κτυπώντας τάρματα του.

Γι' αυτόν που δέν Έξαυλίτες πορράρα Έξαυλίστρα
 άλύπητη κι' άδάκρυτη καμμά κερνά δέν μένει,
 κι' άπ' θλαίς της μαρμαίς της γής φωνή μοιρολογίστρα
 μοιρολογφ μιάν άρετή δημοκρατιστολογίαν.

Τά μάτιζα που δέν έδωσαν κι' άγάπησ φώς ένοητογυ,
 ζώαις που της ισχυώσαν γλυκιάς Ειρήνης κλάδοι,
 σ' ένα μονάγα δάκρυο τά δάκρυά των σμίγουν
 και γίνεται σ'τό Στίγμα του τό πιο λαμπρό πετράδι.

Τόν κόσμο, που σ'τόν βόρβορο της σάρκας του κυλίεται,
 πού τρώβν βαθειά νά σπλάχνε του της άπιστίας πόνοι,
 όπου γλαφ την άρετή και γι' άρετή γαλειεται,
 άκόμα τό θαμπό της φώς τά μάτιζα του θαμπόνοι.

Κι' οι δούλοι, που σ'τό κλάμμα των και είστρο ραγίζει,
 πούχουν την πικρα για ψωμί και για χαρά τον Χάρο,
 τόν σιδαιρίνο Βασιληά σαν ίδωαν νά λυγίση
 κλάψανε τόν Άνθρωπο κι' έξέχσαν τον Τσάρο.

Κι' άν της στιγμής έγκόμια γι' αυτήν δέν κλεισθή
 σαν τόχη σ'την άχρήνη καλύβα νά την' όθ,
 μέ πέριτε και την προσκυφ' σ'τό Στίγματά σαν λαμπή
 κι' ήχολογούν τή δόξα της τά πύλαγα κι' οι κάμποι.

Σ'της πλάκας του τό μαρμαρο έστομώθηκα μαχαίρι,
 τινάχτηκαν λειθερα σφιχτοδεμένα χέρια,
 και μέσ' από του τό τάφου του τό στυγρό σκετάδι
 ήγούθη φώς για μία στιγμή μέσ' σ'την σκλαβία τό βράδυ.

